

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. Плевен, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Красимир М. Димитров

при участието на секретаря ПЕТЯ СП. КАРАКОПИЛЕВА
като разгледа докладваното от Красимир М. Димитров Административно
наказателно дело № 20234430200167 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН.

Постъпила е жалба от страна на М. Ц. К., ЕГН: ***** от ***
против наказателно постановление № 22-0938-003341 от 09.09.2022 г. на ***
Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и
по чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП и чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП е
наложил на М. Ц. К., глоба в размер на 200 лв. и глоба в размер на 10 лв., за
извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и на чл. 100, ал. 1, т. 1 от
ЗДвП.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява лично.
Същият не ангажира допълнителни писмени и гласни доказателства, в
подкрепа на изложеното в жалбата си.

Моли съда да отмени издаденото наказателно постановление, тъй като дървото е паднало внезапно на пътното платно.

Ответната страна по жалбата ОД на МВР – Плевен, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му, и справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **ДОПУСТИМА**.

Разгледана по същество жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**, поради следните съображения:

Атакуваното наказателно постановление № 22-0938-003341 от 09.09.2022 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен въз основа на Акт за установяване на административно нарушение ГА № 793051 от 31.08.2022 г., от който е видно, че на 31.08.2022 г. в 17:45 часа на ПП II-35 километър 9+830, с посока на движение към гр. Плевен, бул. „Хр. Ботев“, като водач на лек автомобил „***“, с рег. № ***, извършва следните нарушения:

1.При движение с несъобразена скорост с атмосферните условия и състоянието на пътя /дъжд, мокра настилка/ не успява да спре пред препятствие на пътното платно /паднало дърво/вследствие на което се удря в него и реализира ПТП с материални щети по автомобила;

2.Не носи контролен талон към СУМПС или заместващ го АУАН.

-Нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП

-Нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл.37, ал.1 ЗАНН, актове за установяване на административни нарушения могат да съставят длъжностните лица посочени изрично в съответните нормативни актове или определените от ръководителите на ведомства, организации и др., на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове.

Според чл. 189, ал. 1 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по този закон се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в същия.

Кои са тези служби се определя от Министъра на вътрешните работи съгласно чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и това са служителите на “Пътна полиция” на Сектор КАТ към съответните Областни дирекции “Полиция”, съответно подведомствените им Районни полицейски управления. Тези служители са оправомощени по закон - чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 52, ал. 1, т. 15 от ЗМВР да осъществяват контрол по безопасността на движението по пътищата, техническата изправност на МПС и др.

В случая АУАН е съставен от *** Л. К. Н. и в същия е отразено, че заема длъжността *** към сектор “ПП” – Плевен, т.е. той е длъжностно лице от съответната служба за контрол при посоченото полицейско управление по смисъла на ЗДвП и в този смисъл съдът счита, че се явява компетентно според чл. 37, б. “а” от ЗАНН длъжностно лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че констатациите в АУАН съответстват на фактическата обстановка.

От показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, както и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че същите са посетили мястото на ПТП-то.

Съдът кредитира в цялост показанията на свидетелите, които не са очевидци на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, тъй като са пристигнали впоследствие, но преразказват, това което са видели след пристигането им на мястото на ПТП-то.

Няма данни по делото, които да създават съмнения относно тяхната обективност и безпристрастност или да сочат на наличието на мотив да набедят санкционирания в нарушение, което не е извършил.

Съдът констатира, че в жалбата си жалбоподателят не е навел доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН-а и НП-то.

Съдът счита, че при съставянето на АУАН-а и НП-то са допуснати съществени процесуални нарушения по отношение на извършеното нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, които водят до отмяната на атакуваното НП в тази му част по отношение на вменено на жалбоподателя нарушение.

В АУАН и издаденото въз основа на него НП не са посочени всички реквизити, изискуеми от разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН по отношение на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Актът и наказателното постановление са издадени без в тях да е посочено конкретно, защо и на база какви доказателства административно-наказващият орган е приел окончателно и безспорно доказано движение с МПС със скорост несъобразена с пътната обстановка.

Според съда се касае за непълнота в описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено то.

Твърде общо е посочено, че нарушението се е изразило в управление на МПС с несъобразена скорост, без обаче да се сочи конкретно с кои фактори на пътната обстановка не е съобразена тази скорост.

Последното е от изключително значение за реализиране правото на защита на жалбоподателя, още повече, че разпоредбата на чл. 20, ал.2 от ЗДвП визира няколко обстоятелства, с които следва да е съобразена скоростта на движение на автомобила.

В АУАН такова посочване с кое точно обстоятелство от изброените в чл. 20, ал.2 от ЗДвП не се е съобразил жалбоподателя **липсва**.

Последното процесуално нарушение е пренесено и в НП-то, като от обстоятелствената му част не става ясно, с какво точно не се е съобразил при избора на скоростта на движение жалбоподателя, което както вече бе отбелязано е съществено процесуално нарушение, което води до отмяна на НП-то на самостоятелно основание в тази му част.

От проведеното в съдебното производство доказване, посредством разпита на свидетелите по акта, административно-наказващия орган върху когото лежи и доказателствената тежест в процеса, не съумя по категоричен и несъмнен начин да докаже извършването на административно нарушение от страна на жалбоподателя.

Не може да се направи несъмнен и без да е лишен от доказателствена основа извод, че единствено несъобразената скорост е причина за станалото ПТП.

Законосъобразното налагане на административно наказание за неизпълнение на установеното в цитираната за нарушена разпоредба на чл.20, ал. 2 от ЗДвП задължение е обусловено в конкретния случай от доказването на факта, че нарушителят в качеството му на водач на ППС при избиране на скоростта на движението не се е съобразил с релефа на местността и състоянието на пътя.

Изискването за съобразяване на скоростта има за цел да обезпечи възможността на водача да спре пред всяко предвидимо препятствие, т. е. следва да е налице възможност за субекта на задължението да управлява ППС със скорост, която му позволява да спре пред всяко обективно предвидимо препятствие съобразно конкретната пътно-транспортна обстановка.

От възприетата по-горе фактическа обстановка по делото, между впрочем залегнала и в обстоятелствената част на двата административни акта се установява, че катастрофирането на водача е в резултат на внезапно паднало дърво на пътя в резултат на разразилата се по това време буря, което не е от категорията предвидими препятствия, относими към факторите на пътната обстановка, съобразно установените в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП критерии.

В конкретния случай, от обективна страна не са осъществени признаците от състава на нарушението, предмет на обжалваното НП.

Отрицателна материалноправна предпоставка за извършване на твърдяното нарушение е обстоятелството, че настъпването на процесното ПТП е обусловено от внезапно падане на дърво на пътя в следствие на разразилата се буря.

Съответно и "препятствието" по смисъла на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, съобразяването с което представлява и целта на установеното задължение за избиране на скоростта на движение, не е „предвидимо“.

Налагането на административно наказание е обусловено от установяването по безспорен начин на извършването на нарушението, предмет на административно-наказателното производство.

Наличието на съмнение относно този факт изключва и правомощието на административно-наказващия орган да ангажира отговорността на нарушителя.

Независимо от това, дори да се приеме, че жалбоподателят като водач на МПС е нарушил изискването да съобрази скоростта си с обхвата на видимост и възможността да спре, това нарушение не е в причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, тъй като, както бе отбелязано по-горе, дървото е паднало на пътното платно внезапно непосредствено пред автомобила на жалбоподателя, с оглед на разразилата се буря.

В тази хипотеза не може да се приема, че водачът на МПС-то е имал фактическата възможност да възприеме падащото дърво пред автомобила.

Съгласно задължителното за съдилищата Тълкувателно решение № 28 от 28. XI. 1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК, водачът на МПС е длъжен да съобрази скоростта на движението не само с примерно посочените от чл. 20, ал. 2 от ЗДвП фактори, но и с всички други затруднения и препятствия в движението, произтичащи от пътните условия и ситуации, знаците, маркировката, психофизиологическото състояние на водача и всички други отрицателно действащи фактори, като намаляването на скоростта е в зависимост от степента на опасността-колкото опасността е по-голяма, толкова скоростта трябва да бъде по-малка, като при пътни условия и

ситуации, когато движението и с минимална скорост създава опасност за настъпване на произшествие, водачът следва да спре.

Следователно, разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП съдържа примерно, а не изчерпателно изброяване на факторите на пътната обстановка, които имат значение за избиране на съобразена скорост за движението.

Величината на скоростта трябва да бъде в зависимост от отрицателното влияние на тези фактори. Колкото повече и по-неблагоприятни са те в пътната обстановка, толкова по-малка трябва да бъде скоростта на движението в сравнение с максимално предвидените такива по чл. 73 от ППЗДвП. Скоростта не се избира от водачите произволно, а се обуславя от конкретните пътни и атмосферни условия.

Гореизложеното дава основание на съда да приеме, че жалбоподателят не е нарушил чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, тъй като опасността за движението е възникнала внезапно и непредвидено, поради което по-скоро е налице случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК.

За извършеното нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

Съставът на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП урежда изпълнително деяние, което го определя като формално нарушение, на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

С факта на неизпълнение на дължимото правомерно действие обективният състав на нарушението е осъществен.

По силата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него, както и да носи свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява.

След като е управлявал лек автомобил, без да носи контролен талон към свидетелство за управление на моторно превозно средство, жалбоподателят несъмнено е нарушил виновно разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което правилно е наказан на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП с определения от закона размер на глобата – 10 лева.

В този смисъл следва да бъде изменено наказателното постановление.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-0938-003341 от 09.09.2022 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, както следва:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-0938-003341 от 09.09.2022 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП е наложил на М. Ц. К., ЕГН: ***** от ***, глоба в размер на 200 лв., за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, като **НЕПРАВИЛНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-0938-003341 от 09.09.2022 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП е наложил на М. Ц. К., ЕГН: ***** от ***, глоба в размер на 10 лв., за извършено нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок, от получаване на съобщението от страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____